

OLZAMIX

Tabor za najstnike, številka 3

TABORNIŠKI PSIHO!

Indijanci!

Aha, kadila si?!

Zakaj angelčki zastonj štopajo?!

Taborjenje slepih!

Ali osvajamo veščine?!

**Prihaja
Smrklja!!!**

tabor

taborniška revija
xxxxIII
1998

POZDRAVLJENI

MARSIKAJ NOVEGA

KUGLA

PEČA

MALI

IKSA

PREKLA

STARI

BUCO

REPA

SMRKLJA

Novi Gozdovnik je drugačen - cel v barvah, z novimi rubrikami in novo podobo ... celo mi, Polži, v njem dobimo novo članico Smrkljo! Zakaj vse to? Zato ker hočemo, da bi bila naša revija kar najboljša in po okusu njenih bralcev. Nam uspeva? Povejte nam sami ...

Mir z vami!

Novi Gozdovnikove črke in številke niso le drugačne in bolj poskočne - v sebi nosijo pomen! Če si jih dobro in z domišljijo ogledate, boste v njih našli obrise živalic!

PSIHO

HOROSKOP ... KAKŠNA NEUMNOST!!!

Device, biki, strelci, želve in druge zverinice so nepreklicno mimo. Povožil jih je čas. Vanje verjamejo le še stare mame, bratrance v drugem kolenu in redki kolesarji. Zdaj je v modi TABORNIŠKI

PSIHO = taborniški psihološki horoskop! Nič več ni pomembno, kdaj so te vzeli iz mame, pomembno je, kaj si po duši.

Ugotoviti, kaj si po duši, pa je dojenčje lahko: izbereš predmet, ki ti je najbližji (po duši najbolj podoben), nato pa prebereš, kaj ta predmet (in tebe) čaka v prihodnosti. Če ti napoved ni všeč, si lahko enkrat premisliš in se odločiš za drug predmet. V redu, kajne? PSIHO je raztreščen po celi reviji, velja pa do takrat, ko bo izšel naslednji Gozdovnik.

Zdaj pa povej, kaj si: ŠOTORKA, KLIN, NOŽ, VRVICA, VŽIGALICA, GOJZAR, LOPATA, KOMPAS, KOTLIČEK ali KITARA?

||

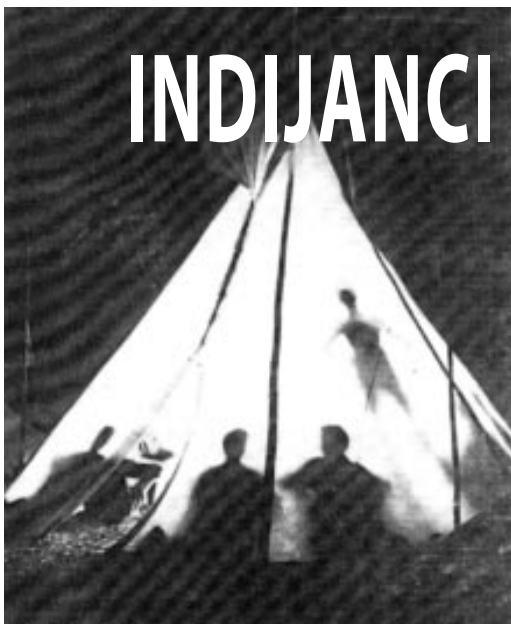
+

Skelo in Malus

INDIJANCI S HARMONIKO

Se pa že spodobi, kajne, da v Gozdovniku vedno kaj zapišemo o naših daljnih prednikih - gozdovnikih?! Bomo vsaj vedeli, po kom smo taborniki z zelenimi rutkami dobili svoje ime, in se zavedali, da moramo biti nanj več kot ponosni!

Molčeči poglavarji z bujnimi perjanicami. Šotori, ki jih obliva nežna svetloba večernega ognja, in sence veličastnih totemov. Vrač, ki si nadene skrivnostni izraz in dolgo zre v nebo ...

Indijanci. Koliko vznesenih besed je bilo že namenjenih tem pokončnim ameriškim staroselcem! In kako grdo jih je oropal beli človek njihovega ozemlja, njihovega načina življenja in pogosto, žal, tudi njihovega ponosa! Namesto da bi se učil od njih, se navzel ljubezni do narave, umetnosti in miselnosti ...

No, bili so tudi belci, ki so Indijance poznali in cenili. Eden izmed njih je bil Ernest Thompson Seton. Obogaten s spoznanji, do katerih je prišel med bivanjem med severnoa-

meriški Indijanci, je leta 1902 osnoval Woodcraft Indians ali po naše gozdovnike.

Gozdovniška znamenja, šotori, običaji, posveti, miselnost, ... Skoraj vse, kar je bilo gozdovniško, je imelo indijanske korenine. To pa predvsem zato, ker se je gibanje začelo v Severni Ameriki.

Seton je vsem drugim gozdovnikom po svetu polagal na srce, naj nikar slepo ne oponašajo Indijancev, naj se raje oprimejo svojega narodnega izročila. Slovenski gozdovniki, denimo, so sicer postavljali indijanske toteme in si dajali indijansko zveneča imena, toda šotorska platna so poslikavali s slovenskimi vzorci in motivi (na pri-

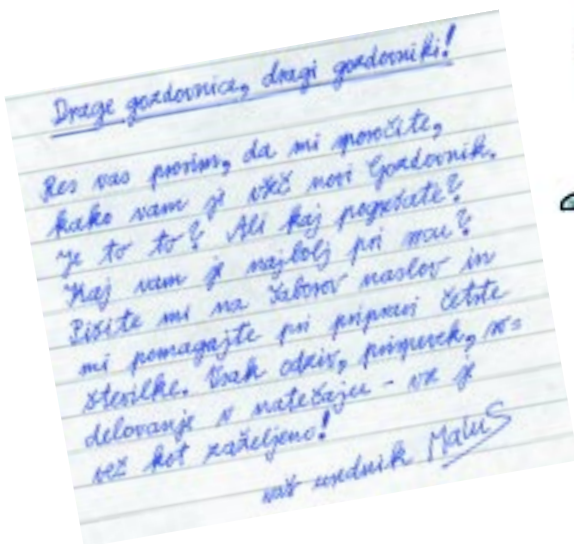
Na naslednji strani si preberite zgodbo o Indijancu ...

mer nageljni) in gojili ljudske pesmi. Tudi harmonike se niso branili!

Gozdovništvo namreč ni bilo indijanstvo. Bilo je vračanje k naravi ter vzgajanje preprostosti in strpnosti. Ker pa so Indijanci živeli mnogo bližje naravi in ker so se od nje učili, so se gozdovniki največ učili od Indijancev.

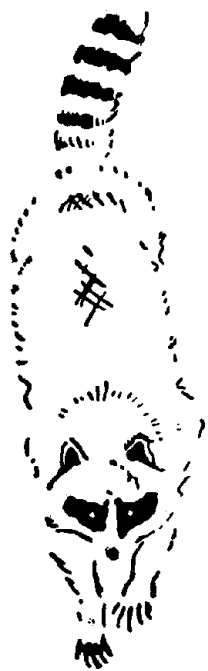
Malus

INDIJANCU QUONABU

Ponujamo vam začetek knjige Rolf gozdovnik, ki jo je leta 1911 napisal in ilustriral E. T. Seton, leta 1973 pa je izšla v slovenskem prevodu. Pripoveduje o prijateljstvu med Quonabom in mladim belim fantom Rolfom, ki ga Indijanec vpeljuje v skrivnosti narave. Nadejamo se, da vas bo odlomek zvalil k branju te čudovite knjige ...

Malo pred sončnim vzhodom je Quonab, zadnji iz plemena Myanos Sinawa, stopil iz tipija ter se povzpел na visoko pečino. Tu je stal molče in čakal, da posije prvi žarek jutranjega sonca prek gladine jezera, ki je ležalo pred njim.

Nemo je izmolil molitev k Velikemu Duhu, ko je iz podolgovate plasti oblakov nad jezerom posijal zlat žarek. Quonab je ubral enolično indijansko pesem, pozdrav vzhajajočemu soncu:

"O, sonce, ki vzhajaš iz jutranjega oblaka
in plavaš plameneč po vesolju!
Bodi pozdravljeno, veličastje!"

Spet in spet je zapel in udarjal na indijanski boben, dokler ni veliki bog svetlobe pretrgal oblaka ter se je dopolnil razžarjeno rdeči čudež sončnega vzhoda.

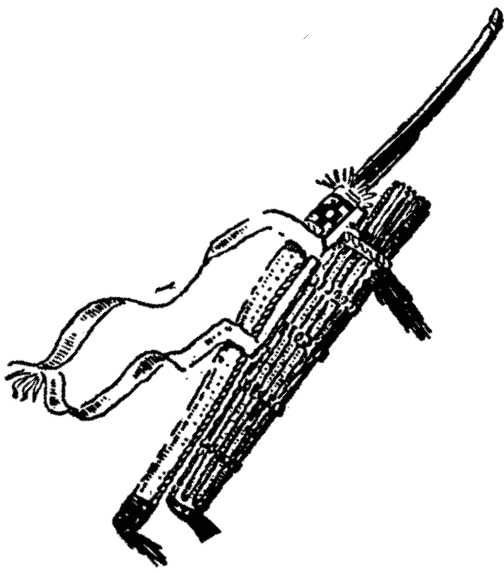
Nato se je rdeči mož spet vrnil v šotor, ki se je skrit naslanjal na pečino. V skledi iz lipovega lesa si je umil roke in si začel pripravljati zajtrk.

V pokositreni bakreni kotliček nad ognjem je nalil nekaj vode, in ko je zavrela, je stresel vanjo pest koruzne moke in školjk. Nato je snel z žebļa puško kremenjačo, preplezal ozki greben griča, ki je šotor ščitil pred severozahodnikom, in se z ostrimi očmi razgledoval okoli širokega ribnika, ki se je, zajezen z visokim bobrovim nasipom, iztekal v ozko dolinsko strugo potoka Asamuk.

Ribnik je še pokrivala zimska ledena odeja, toda na mestih, kamor je lahko sijalo pomladno sonce, je bila voda; verjetno, da so tam že plavale divje race. A prikazala se ni nobena, pač pa je na robu ledu sedelo neko okroglo bitje, ki ga je Indijanec na prvi pogled spoznal za pižmovca.

Če bi se pretihotapil okoli ribnika, bi lahko tvegala strel, pa se je rajši hitro vrnil v tipi in puško zamenjal z orožjem svojih dedov, za pušči-

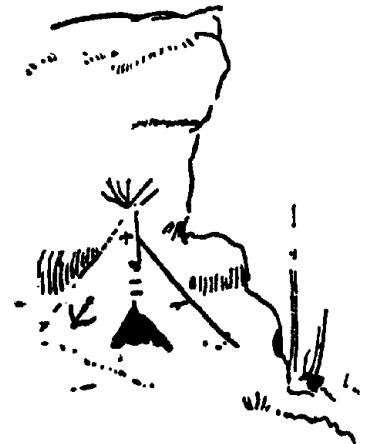
co, lok in dolgo vrvice s trnkom. Hitro je obšel ribnik in se na deset metrov približal pižmovcu, ki je še zmeraj mirno glodal korenino. Indijanec je vrvice položil na lok in privezal nanjo puščico - tetiva je zabrnela - puščica je zletela, bliskovito odvila vrvice in predrla pižmovca. Čof! In žival je izginila pod led.

Toda drugi konec vrvice je strelec krepko držal; zdaj jo je previdno natezal in prikazal se je pižmovec. Udarec s palico ga je ubil, nato je Indijanec potegnil žival na breg. Če bi streljal s puško, bi mu pižmovec gotovo ušel.

Vrnil se je v šotor, použil zajtrk in nakrmil majhnega rumenega volčjaka, ki je bil privezan v šotoru. Potem je skrbno odrl pižmovca; najprej je zarezal v kožo prek korenine repa, nato pa je kožušček kakor rokavico potegnil prek glave. Zdaj ga je znotraj napel na močno palico; kožuh je moral biti suh v enem dnevu in pripravljen za prodajo. Indijanec je truplo živali temeljito očistil in ga spravil v senco za poznejšo južino.

Bil je vranji mesec - v jeziku belih mož marec. Pred durmi je bil travni mesec, in že so vrane v jatah odhajale z jezerskega brega proti severu in iz višave krakale veselo vest, da je minil mesec lakote in da je prišla pomlad. Detel je trkal po veji, divja kura je vabila v borov gozd, po zraku pa so gagajoč letale divje race. Kdo bi se torej čudil, da je tudi Indijanec izražal svoja čustva z udarjanjem tam-tama in s tem skladnim petjem svojega plemena.

Kakor da se je nečesa domislil, je odšel na južno stran pečine in kakor prejšnja leta ob tem času našel tam modro morsko čebulico, prvo pomladno cvetko. Ni je utrgal, temveč je počepnil k njej in jo gledal. Ni se smejal, ni pel, ni govoril in rastlini tudi ni dajal nikakršnih imen; bil je zadovoljen, da je mogel gledati modro cvetko. Saj je prišel zato sem, ker je vedel, da jo bo našel tu.

VSAKO LETO TISTEGA "BLESAVEGA" PLAVALCA DELAMO V BOHINJU!

Gozdovnike in gozdovnice širom po Sloveniji smo povprašali, kaj vedo in mislijo o taborniških veščinah.

Rok Kravanja - Densi, Rod stražnih ognjev, Kranj:

Veščine v glavnem osvajamo v vodu. Lani smo dobili 1. list in štiri veščine. Tudi na taborjenjih smo osvojili kakšno, na primer opazovalca, na splošno pa je veščin na taborjenjih manj, mogoče to celo manjka.

neka Petra, Kvedrov rod, Ptuj:

Ne delam veščin, razen poleti, ko vsako leto (že trikrat zapored!) tistega "blesavega" plavalca delamo v Bohinju ...

Mislim, da imam že dva. Mi je pa všeč, da so veščine kvalitetne, veze-ne.

Žiga Gorišek - Packo, Rod snežniških ruševceev, Il. Bistrica:

Veščine so mi všeč, ker se navadiš mnogo stvari, ki se jih drugače ne bi nikoli. Pa tudi vidiš, v čem so dobri kakšni taborniki - saj vidiš njihove veščine na kroju. Trenutno v vodu osvajamo večino zbiratelja, potem bomo prvo pomoč ...

Suzana Logar - Logarca, Rod snežniških ruševceev, Il. Bistrica:

Veščine so v redu: tako se lahko navadiš kuhati, poskusiš biti en dan tiho, naučiš se potapljati ... V našem vodu redno opravljamo veščine.

Tjaša Vilar, Rod skalnih taborov, Domžale:

Veščine osvajamo bolj malo, ker so v glavnem brezzvezne. Malo je takih, ki so všeč celemu vodu, zato jih tudi ne osvajamo.

Brina Brate - Hrošček, Rod Sivega volka, Ljubljana:

Veščine mi ne pomenijo veliko, saj jih pri nas bolj malo osvajamo, vsaj gozdovniki ne. Ko sem bila še med MČ, sem delala molčečnika in lakotnika, zdaj pa bi rada dobila večino prva pomoč.

Luka Pušnik, Rod skalnih taborov, Domžale:

Veščine so super, saj marsikateri sestanek postane manj dolgočasen. Zahteve so včasih pretežke, a jih lahko prilagodimo. Najbolj so mi pri srcu veščine, ki so povezane s taborništvom ali športom.

Rok Nemeček, Rod jezerskega zmaja, Velenje:

Premalo je veščin s področja zdravlja in športa - pogrešam rolanje, prosto plezanje in deskanje na snegu.

VAŽNO POJASNILO: Odgovorov večine tistih, ki o veščinah niso imeli pojma, ker jih ne osvajajo, nismo zapisali. Preveč jih je bilo in zato niso bili zanimivi.

Pri anketiranju so pomagali: Vida in Dina, Matija, Luna, Greta, Špela ter Peter. Hvala!

ilustracija: Neva

NA JURIŠ!

Bilo je nekaj let nazaj, ko smo taborili v Bohinju. Po koncu taborjenja sem srečal skupinico tabornic iz Ljubljane. Pogovarjali smo se o marsičem, bile so prijazne in dobre punce, ena je celo postala moja simpatija, toda od vsega se najbolj spominjam šokantnega dejstva, da NISO POZNALE VEŠČIN! Saj do teme niti ne bi prišli, če me ne bi z zanimanjem vprašale, kaj vendar imam našito nad levim žepom?!

Dobro, to so bila leta, ko so šele nastajale sedanje veščine. Mislim, da je zdaj drugače in da vsak tabornik v Sloveniji ve, kaj pomenijo mali našitki. Ostaja pa žalostna resnica, da veščine za GG še vedno niso tako priljubljene, kot bi morale biti.

Toda saj so zanimive, različno težavne, prijetnega videza! Dobra zadeva so in v Gozdovniku se bo vedno našel prostor zanje. Tokrat vam razlagam vse temeljne stvari - vi pa jurišajte na veščine!

ČE SI NEKDO JAVNO VRTA PO NOSU, POTEK NAŠITEK LAŽE

Našitek nad levim žepom pove, v čem ste dobri in kako dobri ste. Z osvajanjem veščin razvijate svoje sposobnosti in počnete stvari, ki so vam najbolj všeč. Vsakdo izmed vas si lahko sam izbere najljubše in se jim potem posveti bolj kot ostalim področjem. Nagrada je več znanja, dogodivščin in izkušenj na področju, ki vam leži, in za nameček še očesu prijazen našitek za na krog. Našitek, ki širnemu svetu sporoča nekaj o vas.

Predstavljajte si, da ste na območnem mnogoboju za GG ... Malo vam je dolgčas, pa bi se radi pogovarjali o internetu. V vašem vodu ni nikogar, ki bi kaj pametnega vedel o tem sijajnem omrežju (nekateri so res za luno), zato se ozrete po ostalih udeležencih. Dečko zraven vas je očitno glasbenik, saj ima na kroju tako veščino. Zgrozite se nad tipčkom, ki nosi samo veščino "Bonton", in si hkrati nemarno vrta po nosu. Končno opazite gozdovnico, ki ima med ostalimi prišito veščino "Uporabnik računalnika", in, seveda, popolnoma obvlada Mrežo. Navdušeno se zaplete v pogovor z vami ...

"PRVI OBROK" - KAKO SMEŠNO IME!

Dekletova veščina ima oranžen rob, mulec z roko do komolca v nosu ima "Bonton" z rumenim robom, "Glasbenik" pa je obrobljen rdeče. Zakaj? Zato, ker sodijo k različnim listom (1. list = rumen, 2. list = oranžen, 3. list = rdeč rob; veščine za PP imajo vijoličnega). Določene so celo pogoj za priznanje listov!

Veščine s področij, s katerimi se taborniki poudarjeno ukvarjamo (orientacija, pionirstvo, kuhinja itd.), se stopnjujejo. Na primer kuhinja: pri 1. listu začnemo s "Prvim obrokom", nadaljujemo pri 2. listu s "Kuharskim pomočnikom", morda zavijemo k "Tabornem ekonomu" z rdečim robom, šele kot PP-ji pa sežemo do "Kuharja"!

To je glavni razlog za malce ne navadna imena in podobe nekaterih veščin. Težko je pač poiskati štiri normalna kuharska imena ali pa štiri različne simbole za štiri stopnje novinarja.

Skelo komaj čaka, da reši kak problem, vi pa komaj čakate, da se rešite kakega problema! Mar ni to super kombinacija? Pišite mu na Taborov naslov!

ZAKAJ SEM KADILA?!

Gozdovnica, ki je želela ostati neimenovana, je potožila:

Dragi trot Skelo, sem gozdovnica in obiskujem osmi razred osnovne šole. Taborništvo me neizmerno veseli. Všeč mi je tudi to, da kdaj kakšno ušpičimo. Vendar smo šle na lanskem taborjenju predaleč. Ušle smo iz tabora v gozd in kadile. Tako, malo za šalo, da smo se lahko važile... To pa je tudi moj problem, saj me mami zaradi tega ne pusti na letošnje taborjenje, vodnik pa noče pomagati. Prosim, pomagaj mi ti!

Trot Skelo:

Najprej ti moram povedati, da taki dogodki mečejo slabo luč na vse tabornike. Kajenje in postavljanje s cigaretami nikakor ne sodita k zdravemu taborniškemu življenju. Še posebej to velja za GG-je! Vodniki vas ne morejo držati na vrvici, zaupati vam morajo in verjeti, da boste pametno ravnali. Grdo je, če zlorabite to zaupanje, in tiste, ki so za vas odgovorni, spravljate v zoprn položaj! Toda o tem si, upam, že premislila, saj ti v nasprotnem sploh ne morem pomagati.

Zaupanja staršev ne bo enostavno pridobiti nazaj. In če se nisi že med letom trudila pokazati, da je bilo vse skupaj le enkrat-

na neumnost, ki se ne bo več ponovila, potem ti bo zelo težko vse skupaj nadoknaditi v preostalem času. Svetujem ti torej, da se lepo vedeš in poizkušaš dokazati, da si odgovorna ter da znaš paziti nase. Ko bo to opazil tudi vodnik, se bo prav gotovo tudi on pripravljen pogovoriti s tvojimi starši.

Če si res tako močno želiš na taborjenje, se boš že potrudila. Saj veš, spomini, ki ti ostanejo po taborjenju, so ponavadi eni najlepših!

ilustracija: Neva

DVE NENAVADNI JUHI

KUHINJA

V naravi lahko jedi ohladimo tako, da jih postavimo v pokrito jamo ali pa v mrzel potok.

Za **JOGURTOVO JUHO** potrebujemo:

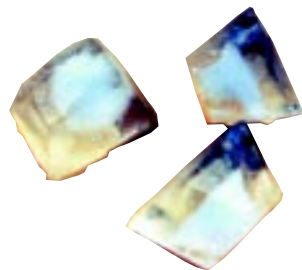
- 6 dl jogurta
- 20 dag svežih kumaric
- 5 dag čebule
- 6 do 8 dag šunke
- strok česna
- peteršilj

Olupljene kumarice grobo narijemo, dodamo sesekljano čebulo, strt česen, na kocke narezano šunko, začimbe (sol, poper, muškati orešček) ter zmešamo z zelo ohlajenim jogurtom. Če se nam juha zdi pregosta, jo lahko razredčimo z mineralno vodo. Okrasimo s peteršiljem.

SADNO JUHO za 5 oseb napravimo iz sledečih sestavin:

- 0.5 l vode (delno jo lahko zamenjamo z mineralno)
- 1 dag škroba (gustin)
- 0.5 l poljubnega svežega sadja (ena vrsta ali mešano)
- limonin sok po okusu
- sladkor

V vrelo vodo zakuhamo podmet iz škroba, dobro zavremo in ohladimo. Primešamo sadje, ki smo ga dobro oprali, olupili in narezali na kocke. Začinimo s sladkorjem, limoninim sokom, cimetom. Po okusu lahko dodamo še sadni sirup. Juho nalijemo v kozarce in ohladimo. Pred serviranjem ji dodamo ledeno kocko.

+

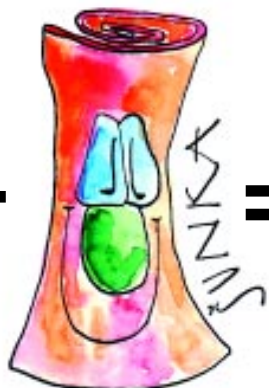
+

+

+

=

?

Komad (Tomaž Polenec)

ilustracija: Peter

TAM, KJER NI SEMAFORJEV

Gospa učiteljica, rad bi postal kapitan, pa me zanima ... A se tudi morska bolezen prenaša s spolnimi odnosi?

Letalo ... Samo na nebu ... Leti, kakor hoče ... Nobenih prometnih znakov, nobene prometne policije ... Ampak zakaj, hudiča, potem ne ustavlja angelčkom, ki utrujeni štopajo na oblakih? In zakaj, pri Neptunu, imajo vsi kapitani sive lase, čeprav je videti plovba po morju otročje lahka? Preberite Samin prispevek o pravilih zračnega in pomorskega prometa, pa vam bo marsikaj jasno

KAKO DELAJO RED V ZRAKU

Poveljnik letala vsaj pol ure pred vzletom pove upravi letališča načrt poleta, ki ga ta nato sporoči naprej.

Za načrt zvedo vse tiste področne kontrole poletov, ki pokriva-

jo ozemlja, nad katerimi bo letalo letelo. Prav tako morata načrt poleta poznati letališka kontrola v kontrolnem stolpu na domačem letališču, in tista na letališču, na katerega je letalo namenjeno. Letališka kontrola iz stolpa odobri vzlet ali pa sporoči poveljniku spremembe, ki jih mora narediti zaradi drugih letal, ki so že v zraku.

Letala letijo po zračnih poteh. Lahko si jih predstavljamo kot 9 km široke prozorne tunele. Dno takega tunela je 450 m, strop pa približno 6000 m visoko. Moderna reaktivna letala letajo v višini 6000 - 15000 m, zato so vpeljali za letenje še zgornji prostor, ki ima dno pri 6000 m nad zemljo, strop pa ni omejen. Letala letajo po teh poteh, njihovo potovanje pa spremljajo področne kontrole poletov.

Dve letali, ki si letita nasproti po isti poti, kontrolorji ločijo za najmanj 300 m - od enega zahtevajo, naj leti više ali niže. Dve letali, ki letita po isti poti v enaki smeri in višini, pa ločijo z razmakom vsaj deset mi-

nut. Če je zadnje letalo hitrejše, mu naročijo, naj se spusti ali dvigne za 300 m.

Okoli letališča je promet tako gost, da so morali vpeljati tudi strogo kontrolo približevanja. Če do letališča v kratkem času prileti več letal, jim naročijo, naj krožijo drugo nad drugim v razmiku po 300 m. Letalu, ki prileti nazadnje, določijo največjo višino. Ko je pristajalna steza prosta, odobrijo pristanek najnižjemu letalu, drugim pa po vrsti sporočijo, naj se spustijo za 300 m. Končno tako pride na vrsto tudi letalo, ki je bilo najvišje.

ZAKAJ NI ZMEDE NA VODI

Kaj počne pilot letala, tako veste. Kaj pa počne kapitan ladje? Ko kapitan vodi ladjo, mora neprestano misliti na dve stvari, ki se jima skupno reče navigacija. Prva je, kje je ladja, druga pa, kam jo je treba usmeriti, da se izogne vsem nevarnostim in da jo pripelje v določeno pristanišče. Kapitan pred odhodom iz pristanišča pripravi vse pomorske karte, ki jih potrebuje za predvideno potovanje. Na karti je potrebno zarisati poti, po katerih bo ladja plula do zaželenega pristanišča.

Za pomorski promet velja kar nekaj pravil, ki so postavljena, da bi se preprečila trčenja na morju. Tri izmed njih:

- kadar dve ladji ploveta druga proti drugi, mora vsaka izmed

- njiju zaviti na svojo desno stran;
- ko ena ladja prehiteva drugo, mora zaviti s poti vselej tista ladja, ki prehiteva;
- ladja na mehanični pogon se mora umakniti s poti jadralnici.

Ladje spuščajo tudi zvočne signale za preprečitev trčenja:

- 1 kratek zvok = zavijam v desno;
- 2 kratka zvoka = zavijam v levo;
- 3 kratki zvoki = plovem zadenjsko.

Sama (Nataša Ažman)

ilustracije: Šeki

skica plovil: Nautički vodič Jadrana

3. list/ Skupnost/ spoznaj pravila zračnega in pomorskega prometa

ZAVOZLANO.

Plovila na motorni pogon morajo imeti prižgane raznobarvne luči. Risbi kažeta razporeditev luči med plovbo pri ladji, daljši od 45.75 metrov, in pri manjšem plovilu.

Vaša naloga pa je, da po lučeh, ki se svetijo nad vodno gladino ugotovite, v katero smer vozi ladja.

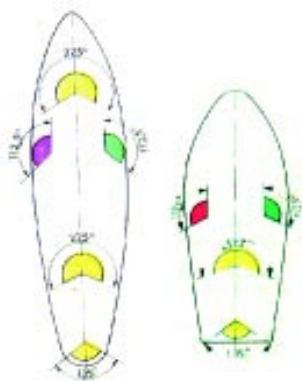
Literatura:

Petar Mardešič: "Enciklopedični zbornik Knjige znanja", Ljubljana 1971.

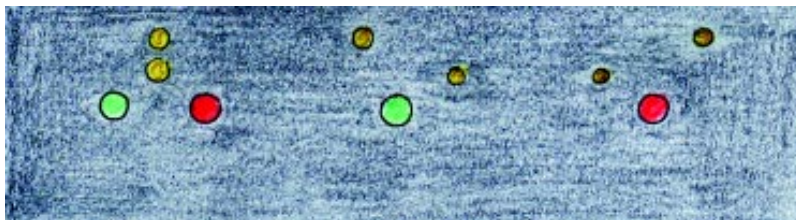
Mirko Bogič, Jože Tratnik, Tomaž Virnik: "Navtika", Ljubljana, 1986.

"Nautički vodič Jadrana", Zagreb 1985.

Rešitev:

VRVICA, ti pa si spletkarka! Zvita si kot sam vrag in v rodu te nobeden ne želi za sovrážnika. Toda bodi pozorna, to ni isto, kot da te hočejo imeti za prijatelja!

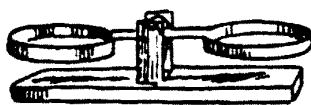
STRANIŠČNI PAPIR V PLOČEVINKI

Rekli so mi, da
rabijo prazne
konzerve. Ni
problema!

Iz knjige Williama Hillcourta "Priručnik za skavtske vodnike", ki so jo na svetlo dali v Beogradu davnega leta 1936, si bomo izposodili zanimive ideje, kako uporabiti prazne konzerve. Potrebujemo še škarje za pločevino, žico in žebelje.

IZDELKI IZ PLOČEVINK

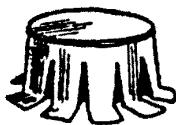
tehtnica za igranje

skodelica

krožniček

podstavek

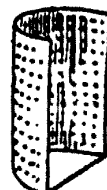
za kuhanje

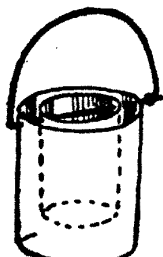
svetilka

za šampon

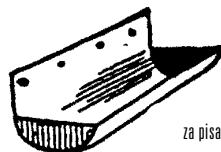
strgalnik za hren

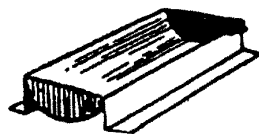
za klej

za stranišni papir

za pisalni pribor
svečnik

ŠOTORKA, nič kaj lepi dnevi se ti ne obetajo! Sita si že tega, da stalno hodijo po tebi. Upr! se jim, zdaj je pravi čas!

NOŽ, nikar ne bodi tako zaletav, tekmovalen in neizpros. Prav pri vsaki stvari greš na nož. Ni vedno dobro, da se te vsi bojijo!

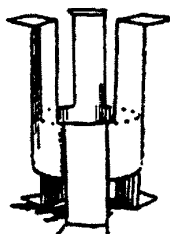
ponev

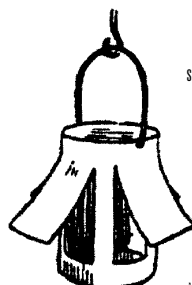
žlica za sladkor

za špirit

laterna

svečnik

svečnik

VOZEL, KI POVEZUJE PRIJATELJE

Ste že kdaj slišali za vozle prijateljstva? Še ne? Potem je pa že skrajni čas, da vam napišem kaj o njem! Ta vozle imenujemo taborniki sicer križni vozle. Marsikdo si sedaj gotovo že misli, da križni vozle res ne more biti ne vem kaj. Prav ima. Križni vozle čisto zares ni nič posebnega. Za razliko od njega pa je vozle prijateljstva nekaj zelo posebnega in osebnega. Če ti je kdo posebej pri srcu (lahko je simpatija, prijatelj ali prijateljica), to lahko pokažeš s tem, da mu zavežeš vozle prijateljstva.

Vozle prijateljstva smo slovenski taborniki prinesli iz tujine. Velja "na veke vekov". To pomeni, da tega vozla ne smete razdreti niti takrat, ko vam mama opere rutko! Zelo pomembno je tudi, da tega vozla ne razveže tisti, ki ima vozle na svoji rutki, pač pa ga lahko razveže le oseba, ki ga je naredila (to so naša - slovenska pravila).

Koliko vam pomenijo vaši prijatelji, pokažete tudi s svojim odnosom do vozla prijateljstva. Če še vedno niste prepričani, da vozla zares ne smeš nikoli razvezati, vas bo mogoče prepričal podatek, da so nekega A. videli, kako je nosil pet rutk hkrati, kajti na vseh so bili vozli prijateljstva, ki so jih zavezali različni prijatelji!

Kaj pravite, bi skupaj vpeljali to lepo navado? Začnemo lahko preprosto tako, da svojim prijateljem zavežemo vozle prijateljstva na njihove rutke.

Sama, ilustracija: Milanka

Mami, kaj si storila z mojo rutko?!

LOPATA, vzor za vsakogar! Ni je bolj pridne od tebe. Vedno pospravljena soba, zložene knjige in vzorno napisane domače naloge. Malo zadihaj in se sprosti, ne bo ti škodilo!

PRVO TABORJENJE SLEPIH

Ste že kdaj prišli na idejo, da bi na taborniško akcijo povabili gluhe, slepe ali kako drugače "drugačne" otroke, pa se vam je to zdelo težko izvedljivo? No, pogledjte si no, kako so slepi fantje imeli celo svoje taborjenje!

Na vhodu je bilo napisano ime tabora: Tabor Jelen. Spodaj, na dosegu rok, je s storži isto pisalo še v Braillovi pisavi. Sicer pa se prvi slovenski tabor slepih (vodili so ga vidеči vodniki) 1952. leta na Okroglem pri Kranju ni bistveno razlikoval od drugih taborov: šotori, zastava na jamboru in čajna kuhinja. Edina opazna razlika je bila v tem, da so bile prečne šotorske vrvice napeljana ob straneh, tako da se taboreči niso spotikali vanje.

Obiskovalca je, še preden je ta vstopil v tabor in pozdravil, pri vhodu ustavila straža - težko bi se bilo vtihotapiti, ker so imeli stražarji zelo dober sluh. Fantje so bili obiskovani, saj so tako imeli priložnost, da so si jih v različnih igrah privoščili in se zabavali na njihov račun. To jim je ponavadi uspelo z igro, kjer tisti, ki igre ne pozna, stoji sredi kroga, medtem ko drugi izmenično piskajo na piščalko. Cilj je seveda, da tisti v sredini piščalko najde, ne ve pa, da je v resnici pri njem, saj je privezana za njegove hlače! Pri drugi igri, ki so se jo večkrat igrali, so se morali taboreči (med katerimi je bil včasih

tudi kakšen obiskovalec) približati stražarju, ki je stal sredi gozda in od časa do časa zapi-

skal, da bi vedeli, kje je. Ker je bilo po tleh polno suhih vej, je bilo to težko izvesti, ne da bi te stražar zaslišal, ali, če si se prebil v bližino dveh metrov, preprosto začutil.

Igrali so se tudi Kimovo igro, pri kateri je vsakdo imel nekaj časa, da je otipal številne predmete, si jih zapomnil in jih nato imenoval. Nekatere

ri so bili pri tej igri tako dobri, da so samo z otipom ločili posamezne vrste cvetlic in drevesne liste, kar bi, priznajmo, večini gozdnikov, ki dobro vidijo, povzročalo veliko težav.

V taboru je imel vsak šotor posebno znamenje na prečni vrvice, po katerem je vsakdo vedel, pri čiga-

vem šotoru stoji. Seveda ti znaki čez nekaj dni niso bili več potrebni in bi brez težav shajali tudi brez njih.

Taboreči so se dobro znašli tudi v okolici tabora. Sami so se osemsto metrov daleč hodili umivat v Savo in okoliški kmetje jim najprej niso verjeli, da nič ne vidijo. Prav tako so sami hodili po hrano v nekaj minut oddaljen dom, in med potjo nazaj so prepevali pesmico, ki naj bi tistim, ki

so ostali v taboru, povedala, kaj bo za kosilo.

Fantje, sicer gimnazijci zavoda za slepo mladino v Ljubljani, so hodili tudi na izlete. Enkrat so se odpravili proti vrhu Svetega Jošta, drugič pa v partizansko jamo, kamor so se zaradi težkega dostopa morali spustiti po vrvi.

Med tabornimi izumi, ki jih je obiskovalec lahko opazil, so pred

vsem izstopali svečnik, lepo izdelan iz lesa, in pa vaze, narejene iz smrekovega lubja. Kako to, da iz njih voda ni odtekala, je bila skrivnost taborečih.

Taborjenje se je tudi končalo tako, kot je treba: s tabornim ognjem. Led je bil s tem taborom prebit - taborjenja slepih so se v naslednjih letih nadaljevala, za slepe pa so začeli prirejati tudi smučarske tečaje.

Špela

ilustraciji: Milanka

KOTLIČEK, ali res še nimaš dovolj? Vsi so že dvakrat siti, ti pa se še kar bašješ s hrano! Potem pa še bratu poješ slaščico ...
Na taborjenju ti ne bo lahko!

Si sploh lahko predstavljate, kako bi lahko prizadete otroke osrečilo povabilo, naj sodelujejo pri kateri od dejavnosti vašega voda?

Za pomoč pri pripravi prispevka se zahvaljujemo g. Martinu Koširju.

Natečajev v Gozdovniku res ne manjka, vaših prispevkov pa!

FOTOGRAFIJE Z GG-JI

Fotografi vseh barv rutk! Vedno nam pridejo prav posnetki, na katerih so zelenorutniki (naša bratska revija Tabor pa hlepi po dobrih fotografijah kakršnihkoli tabornikov). Nagrajujemo, se razume.

... NADALJEVANJE ZGODBE

Glejte predzadnjo stran Gozdovnika

...

VODOVA GLASILA

Pošljite nam do septembra svoje (GG) vodovo glasilo, če ste v sezoni 1997/98 izdali vsaj ENO številko, pa vas zelo verjetno doleti nagrada!

NAPRAVITE Z EMILOM KAR HOČETE!

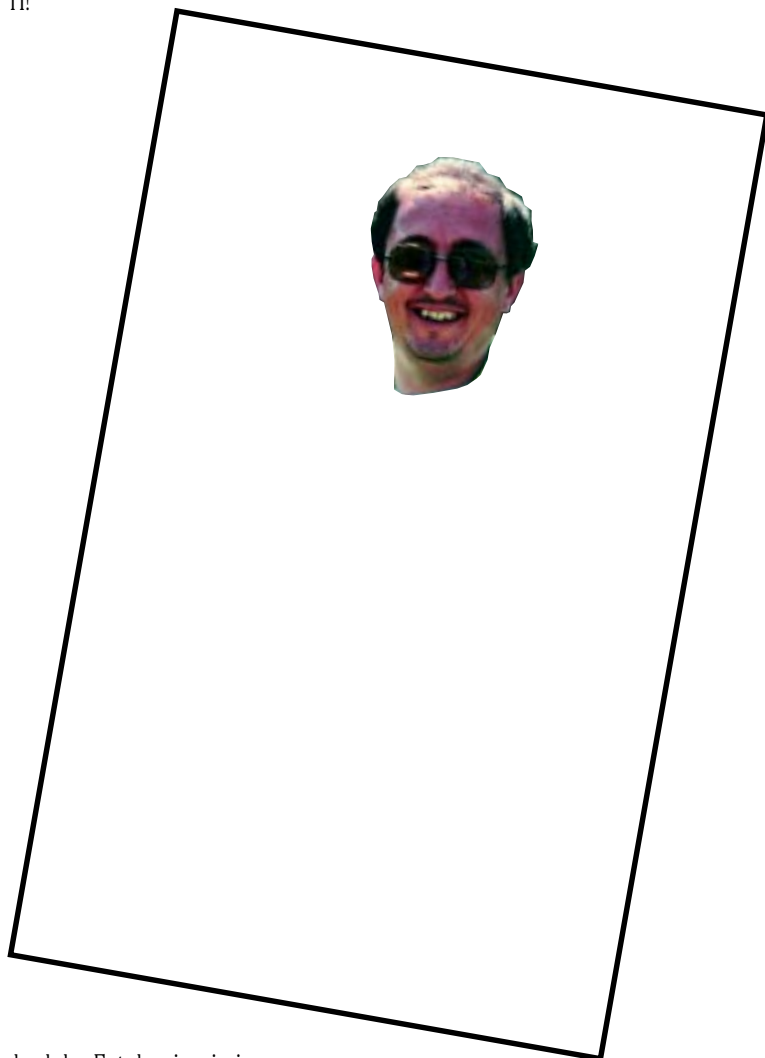
Stric, ki nam je prijazno posodil svojo glavo, je Emil Mumel, načelnik za program Zveze tabornikov Slovenije - to pomeni, da je šef za to, kar počnemo slovenski taborniki. Na vas je, da zapolnite praznino in narišete, nalepite ali kako drugače razložite, kje, menite, da je Emil in kaj

TABORNIŠKA SMEŠNICA

Do septembra 1998 pričakujemo največje smešnice, šale in anekdote, ki so se vam zgodile v tej taborniški sezoni. Zgodbe, risbe, fotografije, kasete, DVD diski - vse pride v poštev za nagrado! Sodelujejo lahko tabornice in taborniki VSEH STAROSTI!

GOJZAR, tebi pa res nič ne more do živega, pa naj bo mraz, vročina ali dež! Toda po takih doživetjih se je dobro mlace oplakniti z vodo, kajti okrog tebe se širi neznošen smrad!

da dela. Fotokopiranje in povečevanje je dovoljeno, vaši umotvori pa morajo biti na našem naslovu do 15. junija 1998.

**GOZDOVNIKOV NASLOV:
REVIJA TABOR, PARMOVA 33,
1000 LJUBLJANA**

ŠE VEZI

Za vezi pogosteje uporabljamo vrvi iz _____ materiala oziroma _____ vrvi, saj so manj prožne, zaradi krajše življenjske dobe pa jih moramo večkrat zamenjati. Pred vezavo jih lahko zmočimo - ko se bodo posušile, se bodo skrčile in še bolje prijele.

Vež začnemo z _____ vozlom, končamo pa z _____ vozlom (da dobro drži, a se vseeno da enostavno odvezati).

Na risbah teh dveh vozlov ni, saj prikazujeta smer vezanja.

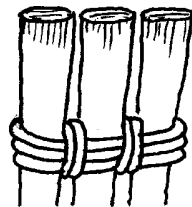
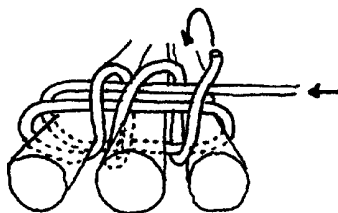
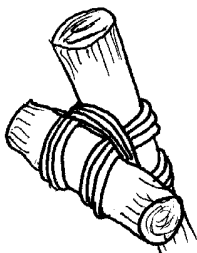
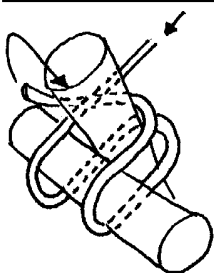
Napiši, za katero vez gre:

3. list/ Taborništvu/ na tabornih objektih praktično prikaži uporabo vrvi in različnih vezi

Šeki in Malus

križna vez, triangel

vzvim/ karabinjskim; umbilantim/ Resitev: naravnega; vite; bicevni/

HI HI

Strip s seksi Lauro Krof in z njenima starima staršema Malderjem in Skali vsak mesec v reviji Tabor! Pozor, določene epizode niso primerne za otroke!

Najbrž nisem edini, ki se je naročil na Tabor samo zaradi Laure!

SPoznAJM. SE!

RAZGRAJAČICE "o.b."

Vse skupaj se je pričelo nekega usodnega decembrskega dne leta 1994, ko je skupinica četrtošolk pokukala v svet, malce drugačen od vsakdanjega. Imele so prvi taborniški sestanek.

Res, od takrat se je sestava voda precej spremenila, ime pa tudi (iz Pand so postale "o.b."), a glavne razgrajačice so se obdržale in še danes držijo skupaj. V vodu nas je zdaj poleg vodnika še šest malo tečnih in razgrajaških punc iz 7. razreda.

VESNA je zelo zagnana tabornica. Udeleži se vsakega taborjenja. Tako, kot nam vsem, so tudi njej taborniki zelo všeč. Seveda tudi zato, ker je na sestankih in izletih veliko zabave. Drugače pa je Vesna velika "faca", le ko je slabe volje, ni dobro biti v njeni bližini. Zelo rada ima špagete, medtem ko ji nabiranje drv ne gre preveč od rok, tako kot nobeni drugi.

JERNEJA, ki je tudi zelo razgrajaška, je prišla v vod nekoliko kasneje, a smo jo zelo dobro sprejeli. Na izletih in sestankih je vedno dobre volje, am-

PSIHO

KLIN, potrudil se malo in poprimi v šoli! Saj nisi tako zabit, kot si misliš!
Malo truda bo še potrebno vložiti in ni vrag, da ne boš spet trdno v tleh.

pak tudi slaba volja ji ni odveč, še posebno, ko je v bližini vodnik.

TJAŠA se zelo rada udeležuje izletov. Je zelo vestna tabornica, ki pa je včasih slabe volje. Sama pravi, da so zrezki (v foliji), golaž in sataraš v njenem želodcu vedno dobrodošli.

SABINA ima mere Milana Kučana. V vod jo je pripeljal vodnik Domen, saj ju držijo skupaj družinske vezi (je namreč njen stric). Rada kuha, pri hrani je izbirična, od rok pa ji gre vse, kar je umetniškega.

PETRA je polna taborniškega znanja, vedno popravlja vodnika in mu daje "pametne" nasvete, še posebej pa je nepogrešljiva pri orientaciji, ki jo ima v mezincu. Drugače je kar prijetno biti v njeni družbi, le včasih jo moraš prositi za tvojih pet minut.

KRISTINA je bolj razgrajaško-zabavne sorte. Velikokrat se vznemirja zaradi kake stvari, a je vseeno zelo dobra duša. Vodnik je ravnokar poudaril, da jo ima najraje.

In ko smo že ravno pri vodniku **Domnu**, bomo povedali še nekaj o

Hejhej, kje ste? Naj vam ne bo nerodno - še vi se predstavite v Gozdovniku!

njem. Vsak teden zamudi na sestanku, zato mu pravimo zamudnik. Velikokrat ga skritiziramo, kakor tudi on nas. Vedno se trudi, da so sestanki prijetni in zabavni, a mu jih včasih me malce pokvarimo. Zelo pogosto se razjezi. Ko imamo kakšno orientacijo, se ponavadi dela pametnega. Drugače pa mislimo, da je kar "fejst" fant.

Naši sestanki potekajo ob koncu tedna. Naša največja težava je, kadar se skregamo, še večja tragedija pa, če vodnik pobegne domov, kar se je na srečo zgodilo šele enkrat. Sicer so sestanki zabavni in tudi poučni. Pogovarjamo se o drogah, seksu, problemih med nami, včasih pripravimo sestanke tudi same, najbolj od vsega pa ne maramo risanja skic.

Naša dejavnost pa so tudi vodovi izleti. Imamo jih veliko, tudi večdnevni, kjer ponavadi kar bivakiramo. So zelo zabavni, saj vedno kaj takega uspičimo, da nam ni dolgčas.

Če se hočete srečati ali dopisovati z nami, pišite na naslov Domen Žepič, Podlubnik 156, 4220 Škofja Loka ali zavrtite številko 064/622-458!

NA TABORJENJE!

Avtobus je pihal smrdeči dim v tople poletno dopoldne, vodnice in vodniki so preštevali svoje vode, starši pa so poskušali zrniti grmado opreme v avtobusov prtlačnik.

Polži so bili polni pričakovanja - čakal jih je nov taborni prostor, nove dogodivščine in ... nova člani- ca voda.

"Zakaj so jo morali dati ravno v naš vod?! Ali nas ni že dovolj? Pa še netabornica!" je jamral Mali.

"Saj ne veš, kakšna bo ta punca. Zakaj že vnaprej tečnariš?" ga je po strani pogledal Repa.

"Če je Stari rekel, da je v redu, če pride k nam, potem bo že v redu," je menila Prekla.

"Ti moraš pa zmeraj braniti Starega! Saj veš, da je predober, da bi rekel načelniku ne!" je odmahnila Pega.

"Po mojem smo nasrkali," je potrto rekel Mali.

Kugla in Buco pa sta bila tiho in z odprtimi usti nekam zijala ...

Proti njim je stopicala bujna plavolaska, za roko pa je vodila pomanjšano kopijo same sebe. S hčerko sta se pravzaprav razlikovali le po višini in po obsegu, vse ostalo pa je bilo bolj ali manj enako. Obe sta imeli vrtoglavo visoke petke, obe sta bili debelo nališpani, obe sta nosili skladovnice nakita ter kratko poletno mini krilce in obe sta od časa do časa z nestrpnostjo pogledovali nazaj proti možakarju, ki je nosil dva težka črna kovčka. Gremo, Francelj!

"Mami, zakaj pa imajo vsi rute okoli vratu?"

"Ne vem. Verjetno z njimi označijo, v katero skupino spadaš."

Polži so debelo pogledali, ko je proti blondinkama stopil njihov vodnik Stari. Pa ne da je to tista Klavdija, ki naj bi bila v njihovem vodu?!

"Oh, to ste vi, ki boste skrbeli za našo Claudio! Čudovito! Ravno takega sem si vas predstavljala!" je bila navdušena mamica, za katero se je izkazalo, da ji je ime gospa Jelka Plastičnik.

"Opravičujem se vam, da se pred odhodom nisem še osebno oglasil pri vas doma," je dejal Stari.

"Nič hudega, saj je Claudia stara 14 in ne sedem let, sploh pa ne gre prvič v kolonijo! Je pa tale vaša kolonija, se mi zdi, malce drugačna ... Rutk nismo dobili še nikoli! Bi lahko Claudia dobila eno?"

"To pa žal ne. Veste, ker ni tabornica ..."

Gospa Jelka Plastičnik ga je nestrpno prekinila: "Tabornica?! Saj imajo skoraj vsi otroci rutke! Ne boste vendar rekli, da so vsi taborniki?!"

"Skorajda vsi."

"Lepa reč! Mar nimajo oni nekih svojih letovanj? Zakaj pa silijo s kolonijo na morje?"

"Gospa, to ni kolonija - to je taborniško taborjenje. In niti ne gremo na morje, temveč na Kolpo. Spali bomo v šotorih, sli bomo na biva..."

Gospa Jelka Plastičnik je prišla k

zavesti šele potem, ko ji je Francelj drugič zmočil obraz s hladno vodo. V glavi se ji je zavrtel film: Konec maja je šla prijaviti Claudio v kolonijo. Šla je tja, kamor ji je rekla sosedka, le zapomnila si ni, v katero nadstropje mora. Zato je poskusila kar pri prvih vratih in vprašala, če oni organizirajo letovanje ... Sicer so jo nekaj spraševali, v kateri "vodi" je njena hčerka, pa še rekli so ji, da gre do za dva tedna, čeprav je sosedka trdila, da traja kolonija deset dni ... Pa čudno so jo pogledali, ko jim je zaželela toplo morje ... Če se ji ne bi tako zelo mudilo h kozmetičarki, bi jih še kaj vprašala, tako pa ...

Gospa Jelka Plastičnik je globoko zavzdihnila in se ozrla naokoli. Prvo, kar je zagledala in zaslišala, je bila njena Claudia, ki je sedela na kovčku in se drla kot jesihar: "NE

GREM! NE GREM! NE GREM NA KOLPO! HOČEM NA MORJE!!!"

In potem spet: "SOVRAŽIM, SOVRAŽIM, SOVRAŽIM ŠOTORE! VSE BOM IMELA MOKRO!" Poleg Claudie je čepel Stari in jo skušal tolažiti. Zraven sta stala še načelnik in voznik avtobusa ter izmenično gledala na uro.

Gospa Jelka Plastičnik se je prijel za glavo. Vse je imela tako lepo začrtano: Claudio spravi v kolonijo in dva tedna bosta z njenim ljubčkom imela popoln mir. Celo kartice, ki jih je morala pošiljati Claudii na morje, je že imela napisane, le še odajati bi jih bilo treba vsak dan ... Zdaj pa je šlo vse po zlu! Claudie že ne bo poslala z nekimi taborniki na neko taborjenje! ... Hm, petnajst dni ... Morda pa vseeno ...

"Ljubči, pomiri se! Francelj, daj poišči ji tisto novo Smrklo v drugem kovčku!"

Francelj je hitro privlekel ven revijo in jo podal Claudii, ki se je takoj pomirila. Medtem ko si je z robčkom

brisala poslednje sledove solzic, je brala, kakšna moda se obeta za zimo.

"Poslušajte, gospod," se je gospa Jelka Plastičnik obrnila na vodnika, "prišlo je do velikega nesporazuma. Claudio sem komaj prepričala, da gre na morje, zdaj pa tole ... Res ne vem, ali moj otrok sodi med tabornike ..."

"Saj jo lahko pridete iskat, če ji ne bo dobro."

"Res?"

"Obljubim vam, da bom posebej pazil nanjo in da ji ne bo hudega."

Gospa Jelka Plastičnik je našobila ustnice in nekaj trenutkov tiho premišljevala. Potem je rekla Claudii: "Ljubči, s taborniki greš!"

"NE!" se je rahlo histerično zaslšlo izza platnic Smrklje.

"Samo za tri dni ... Potem bo prišel Francelj pote in te odpeljal, če ti ne bo všeč!"

"NE!"

"Čisti zrak bo koristil tvoji koži ..."

"NE!"

"Ko boš prišla nazaj, ti bom pa kupila tisti tvoj italijanski komplet ..."

Sledilo je nekaj sekund tišine. Nad Smrklo sta se nato previdno pokazali dve očesi.

"Čeprav nisem bila odlična?"

"Kljub temu!"

"Prav! Grem! Francelj, daj kovčke na avtobus! Smrklo in neseseer bom nesla sama!"

"Ljubči, počakaj ... tvoje Marblo-ro lights!" jo je še ujela mami in ji v roko potisnila škatlico.

Claudia se je počasi povzpela v vozilo in si ogledala te tabornike, s

katerimi bo morala preživeti tri dni, da bi prišla do svoje drage oblekice. Joj, joj, joj! Razočarano je odkimala in si utrla pot proti koncu avtobusa, kjer je našla dva prazna sedeža, da je lahko odložila svoj mali plastični kovček s toaletnimi potrebščinami. Pogledala je skozi okno ven, pa je gospo Jelko Plastičnik Francelj že odpeljal, zato je pač odprla Smrklojo.

Ko je Stari stopil na avtobus, je pobaral Polže: "Zakaj pa je niste povabili, da prisede?"

"Ni bilo prostora!" je odrezala Pega.

"A se ti je zmešalo, da si vzel v vod to ... Smrklojo?" ga je grdo pogledal Repa.

"Aha, ste ji že dali taborniško ime! Upam, da ji bo všeč," se je zasmejal Stari.

"To sploh ni smešno!" je siknil Mali.

Stari jih je strogo premeril s pogledom: "No no, veste kaj, ne pretiravajte! Bodite prijazni s ... Smrklojo! Nič se ne ve - morda bo nekoč iz nje

še prava tabornica."

"Ni se bati!" je sam pri sebi dejal Bucu, ko je videl, kako si Smrklja ravno popravlja šminko.

In potem je avtobus odpeljal naše junake proti avanturi, ki je ne bodo, verjemite mi, nikoli pozabili!

Malus

ilustracije: Pipc

Kaj menite, kaj se obeta mojim Polžem na taborjenju? Kje je Iksa? Kako se bo Smrklja znašla na taboru? Bo res zdržala samo tri dni? Pošljite nam svoje zgodbe in predloge!

KITARA, si pa res romantična in zasanjana duša! Topli večeri ob ognju, nežne melodije in veseli obrazi prijateljev ... Samo še malo potrpi - taborjenje je pred vrati!

VŽIGALICA, sonce te je še bolj razvnelo! Ni je tako strasne in goreče osebece, kot si ti. Lahko se pregreješ in vžgeš, zato bodi previdna!

Pojdite kdaj s šotorko, s prijatelji in z rutko pod zvezdnato nebo, pustite velikanskemu vesolju, da nežno vas posrka vase, in glejte srečno v neskončnost, ki nihče je ne razume, pa naj bo vaših misli, vprašanj več kot lučk tam zgoraj, in pogovor naj bo topel, topel kot poletna noč.

Malus, ilustracija: Milanka

GOZDOVNIK - priloga taborniške revije Tabor, ki jo je mogoče za 200 SIT dobiti tudi v samostojni obliki. Vsi slovenski GG (taborniki od 11 do 15 let) jo dobijo zastonj, saj je vključena v članarino. Številka 3, maj 1998. Urednik: Malus (Miha Logar). Dže Polžev: Pipc (Miha Knific). Logotip in Gozdovnikova pisava: Luna (Tea Šifrer). Grafična podoba: Malus, Luna in Pipc. Postavitev na računalniku: Bizi (Igor Bizjak). Ilustratorji: Neva (Nevenska Vrba), Milanka Fabjancič, Peter Vrčkovnik, Pipc, Šeki. Fotografije: Malus. Lektoriranje: Marta Lešnjak. Zastopnik pri programskih komisijah: Tina Bogataj. TABOR - taborniška revija. Glavni urednik: Mateja Šušteršič Dimic. Odgovorni urednik: Igor Drakulič. Predsednik izdajateljskega sveta: Jože Petrovčič. Naslov uredništva: Revija Tabor, Parmova 33, 1116 Ljubljana. Telefon 061/313-180, faks 061/1321-107, e-pošta ZTS@guest.arnes.si. Tekoči račun: 50101-678-47184. Tabor po mnenju Ministrstva za kulturo RS šteje 415-306/92 sodi med proizvode, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov. Grafična priprava: Tridesign, Ljubljana. Tisk: Tiskarna Skušek, Ljubljana. Poštnina plačana pri pošti 1102 Ljubljana.